

Prologas

*1976 m. lapkričio 5 d., penktadienis
Klikitato apygarda, Vašingtono valstija*

Bazas Almondas pranešė dispečeriui, kad važiuoja, spustelėjo akceleratoriaus pedalą ir, sunkio jėgos spaudžiamas prie sėdynės, nusišypsojo, išgirdęs dviejų šimtų keturiasdešimt penkių arklio galių V-8 variklio ūžimą. Biure sklido kalbos, kad politikai pamažu atsisakys benzina ryjančių „dinosaurų“ ir pereis prie tavesnių automobilių. Gal ir taip, bet kol kas Bazas vairavo vieną iš tų dičkių, „Chevrolet Caprice“ hardtopą, ir neketino jo atsisakyti, nebent kas pirštus atplėš nuo vairo.

Adrenalino antplūdis privertė atsitiesti, smegenų sinapsės suaktyvėjo ir ėmė siųsti elektros impulsus. Viskas veikia. Jūrų pėsstininkai tai vadindavo „kovine parengtimi“. Jis nematė pagrindo, kodėl turėtų keistis dabar, kai yra Klikitato apygardos šerifo pavaduotojas.

Gal kas sušuks valio!?

Bazas sumažino greitį, pradarė vairuotojo pusės langą ir nukreipė prožektorių, ieškodamas skersgatvio. Dauguma čia vingiuojančių gatvių pažymėtos, bet ne visos; kai kurios tebuvo siauri, neasfaltuoti keliukai. Nė vieno gatvės žibinto, dangus aptrauktas tirštų debesų — visur tamsu, nors pirštu į akį durk. Todėl paprasta pravažiuoti reikiamą posūkį jo nepastebėjus.

Šviesa išplėšė iš tamsos virtinę ant medinių kuorų pritvirtintų suklypusių pašto dėžučių. Bazas nukreipė prožektorių į metalinį stulpą ir kilstelėjo aukštyn, kol pamatė atsispindintį žalią gatvės ženklą: „Tyro upelio g.“ Jos ir ieškojo. Jis pasuko nurodyta kryptimi. Automobilis ėmė šokčioti ir linguoti per duobes ir išdažas.

Pavasari ir vasarą gyventojai kai kuriuos kelius aptvarkydavo. Tik-tai ne šitą.

Dar apie puskilometrį Bazas važiavo per ąžuolų, pušų ir drebulių tankumyną. Ties posūkiu į kairę tarp medžių šakų sužibo šviesa. Bazas pasuko link jos, į žvyrkelį, vedantį prie dviejų sparnų namo. Jam dar nespėjus pasistatyti automobilio, pro laukujes duris prasispraudė vyriškis ir, nusileidęs trimis mediniais laiptais, patraukė per purviną kiemą, užgriozdintą malkomis ir metalo laužu. Čia pat driekėsi skalbinių virvė.

Bazas žvilgtelėjo į pavardę, kurią buvo užsirašęs kišeniniame bloknote, ir išlipo iš automobilio. Pušimis kvepiantis oras atrodė tarytum apsunkęs nuo artėjančio sniego. Pirmojo šį sezoną. Jo mergaitės apsidžiaugs.

Po savaitę trukusių liūčių ir greitai krintančios oro temperatūros, šalti pradėjusi žemė gurgždėjo po batų padais.

— Ar jūs ponas Kanasketas? — pasiteiravo Bazas.

— Erlas, — linktelėjo vyriškis ir ištiesė šiurkščią, išdžiūvusią ranką.

Iš tamsios Erlo Kanasketo odos ir juodų, į kuodą surištų plaukų Bazas spėjo, kad vyras priklauso klikitų genčiai. Dauguma jų prieš kelis dešimtmečius persikėlė į šiaurės rytus, į Jakamų rezervaciją, bet ne visi. Erlas vilkėjo storą brezentinę striukę, mūvėjo džinsus ir avėjo storapadžius batus. Jo veidas buvo nusėtas tamsiais apgamais ir atrodė vėjo nugairintas, kaip nuolat lauke besidarbuojančio žmogaus. Bazas pamanė, kad šeimnininkui — per keturiasdešimt.

— Skambinote dėl savo dukters? — paklausė Bazas.

— Kimi po darbo keliauja namo. Prieš išeidama paskambina iš užkandinės. Ji niekada neveluoja.

— Ji dirba „Kolumbijos užkandinėje“? — pasitikslino Bazas, žymėdamasis pastabas bloknote.

Jis pravažiavo pro tą vienos patalpos rąstinį namelį prie 141-ojo valstijos kelio, maždaug už pusantro kilometro nuo čia.

Siausdamasi ilgą palta, pro laukujes duris išskubėjo moteris. Iš paskos žengė jaunuolis, tikriausiai sūnus, nes buvo itin panašus.

— Čia mano žmona Netė ir mudviejų sūnus Elanas, — paaiškino Erlas.

Netės naktinių marškinių apačia kyšojo iš po palto. Ji avėjo šlepetes. Elanas stovėjo basas, mūvėjo džinsus ir vilkėjo baltas marškinėlius. Bazui pasidarė šalta vien žiūrint į jį.

— Kelintą valandą Kimi paprastai grįžta namo?

— Vienuoliktą. Niekada nevėluoja.

— O šįvakar ji paskambino?

— Kiekvieną vakarą. Ji skambina kiekvieną vakarą, kai dirba, — pakartojo Erlas, jau imdamas nekantrauti.

— Ką ji pasakė? — pasiteiravo Bazas, stengdamasis išlikti ramus, bet nujausdamas, kad kalbama ne vien apie namo grįžti vėluojančią merginą.

— Ji sakė, jog eina namo.

Netė uždėjo ranką vyrui ant dilbio, kad nuramintų.

— Kimi šitaip nesielgia, — pareiškė ji Bazui. — Ji tikrai neverstų mūsų nerimauti. Ji gera mergaitė. Kitais metais pradės studijuoti Vašingtono universitete. Jei pasakydavo, kad grįžta namo, tai ir grįždavo...

Elanas pasuko galvą ir sukryžiavo ant krūtinės rankas, o tai Bazui pasirodė keista reakcija.

— Vadinasi, ji mokosi vidurinėje mokykloje?

— Ji — Stounridžo vidurinės mokyklos abiturientė, — paaiškino Netė.

— Gal užsuko pas draugę?

— Ne, — nukirto Erlas.

— Ir ji niekuomet anksčiau taip nesielgdavo? Niekada nevėluodavo?

— Niekada, — vienu balsu ištare Erlas ir Netė.

— Aišku, — linktelėjo Bazas. — Gal namuose ar mokykloje kažkas nutiko ir ji pasielgė neįprastai?

— Apie ką jūs? — dabar jau kone piktai paklausė Erlas.

Bazas išliko ramus.

— Nesutarimai šeimoje. Paaugliškos dramos mokykloje?

Bazas nelabai nutuokė, apie ką kalba, — jo dukroms buvo ke-tveri ir dveji, — tačiau prisiminė, kad jo paties seserys ir jų drau-gės, atėjus brendimo laikotarpiui, tapo išties nesugyvenamos.

— Ji išsiskyrė su savo vaikinu, — staiga nutraukęs pokalbį, pareiškė Elanas.

Bazas pažvelgė į jaunuolį. Kai šis nieko nepaaiškino, nukreipė dėmesį į Netę ir Erlą. Iš bejausmių veidų Bazas suprato, kad jiems tai naujiena, o gal jiedu manė, kad neverta apie tai užsiminti.

— Kada tai įvyko? — pasiteiravo jis Elano.

— Prieš porą dienų.

Pagalčiau bent šis tas, pagalvojo Bazas.

— Kas jos vaikinas?

— Tomis Muras, — atsakė Elanas.

— Jūs jį pažįstate?

— Mokiausi su juo mokykloje, bet tuomet jiedu nedraugavo.

Aš juos supažindinau vėliau.

— Kada tai nutiko?

— Prieš dvejus metus.

— Jiedu susitikinėja jau dvejus metus?

— Ne, — pabrėžtinai ištarė Netė.

— Ne, prieš dvejus metus mokiausi vidurinėje, — patikslino Elanas.

— Elanas nebaigė mokyklos, — paaiškino Netė.

Bazas aiškiai suvokė, kad Erlas ir Netė nepritarė dukros san-tykiams.

— Kiek laiko Kimi ir Tomis Muras susitikinėjo? — pasitiks-lino Bazas.

Netė atsainiai numojo ranka.

— Tai buvo nerimta. Jau minėjau, kad Kimi išvyksta mokytis į koledžą.

Bazas pažvelgė į Elaną.

— Šešis mėnesius, — pasakė tas. — Jie pradėjo draugauti praėjusių metų pabaigoje.

Bloknote Bazas vardą „Tomis Muras“ pasižymėjo žvaigždute.

— Ar žinote, kur jis gyvena?

Elanas mostu parodė į medžius.

— Hjusume.

Bazas paskambins į nuovadą ir sužinos adresą.

— Ką veikia?

— Jis mechanikas. Ir dar boksininkas. „Auksinių pirštinių“ čempionas.

— Kodėl jiedu išsiskyrė?

Elanas papurtė galvą ir susigūžė nuo šalčio.

— Nežinau.

— Ar sesuo kada nors minėjo, kad jiedu nesutaria?

— Mudu nesikalbame.

Bazas brūkštelėjo dar vieną pastabą bloknote.

— Judu su seserimi nesikalbate?

— Nesikalbam. Tomis minėjo, kad ne viskas taip jau puiku.

Kartais Kimi elgdavosi kaip *pinda*.

— Elanai, — aiškiai susikrimtęs papriekaištavo Erlas.

— Palaukite, — tarė Bazas. — Ar Tomis paaiškinio, kodėl viskas ne taip jau puiku?

— Tiesiog Kimi pasidarė labai išpuikusi.

— Tai nebuvo rimta, — įsiterpė Erlas.

Pavartęs akimis Elanas nusisuko.

Bazui nespėjus užduoti kito klausimo, Erlas ir Netė sužiuro kažkur į tolį. Atsigrižęs jis pro medžius išvydo priekinių žibintų virtinę.

— Gal tai ji? — pasidomėjo Bazas.

— Ne, ten žmonės, kuriems paskambinau ir paprašiau pagalbos.

Iš už posūkio į purviną kiemą įvažiavo trys automobiliai. Jie sustojo šalia Bazo patrulinės mašinos. Iš jų išlipo vyrai ir moterys,

trinktelėjo uždarnos durelės. Moterys priėjo prie Netės ir puolė ją guosti. Vyrai pažvelgė į Erlą, kuris atsigrižo į sūnų.

— Važiuok su jais.

Bazas pakėlė ranką.

— Minutėlę, Erlai. Kas visi šie žmonės?

— Draugai, — atsakė Erlas. — Jie važiuos ieškoti Kimi.

— Gerai, — pritarė Bazas, — bet norėčiau, kad truputį luktelėtumėte.

— Jai kažkas atsitiko, — pareiškė Erlas, o Elanui paliepė: — Eik.

Vaikinas pačiupo nuo laiptų batų porą ir nusekė paskui vyrus link automobilių, kurie netruko išvažiuoti.

— Kodėl manote, kad jai kas nors nutiko? — pasiteiravo Bazas.

— Dėl protestų.

— Protestų per futbolo rungtynes?

Vietinis laikraštis „Stounridžo sargybinis“ ir kur kas daugiau skaitytojų turintis *Oregonian* rašė apie jakamų genčių protestus prieš Stounridžo vidurinės mokyklos komandos pavadinimą „Raudonieji plėšikai“ ir jos talismaną — baltaodį moksleivį. Šis, nusitęsęs karo spalvomis ir dėvintis plunksnomis puoštą galvos apdangalą, įjoja į aikštę ant dažyto žirgo ir įsmeigia ietį į veją.

— Ar kas nors jums grasino? — pasidomėjo Bazas. — O gal jai grasino?

— Tai sukėlė neramumų bendruomenėje. Kimi — mano dukra. Aš, kaip seniūnas, esu protesto simbolis.

Bazas persibraukė ranka per smakro šerius.

— Man reikės pastaruoju metu darytos Kimi nuotraukos, jos fizinių savybių apibūdinimo ir artimiausių draugų sąrašo.

Erlas linktelėjo moterims, kurios paskubomis sugūžėjo į dviejų sparnų namą.

— Mano žmona duos jums tą sąrašą ir apskambins Kimi draugus.

— Ar žinote, koku keliu jūsų dukra eidavo namo? — pasiteiravo Bazas.

— Taip

— Tad važiuokime, kol dar neiškrito sniegas.

Jiedu nuskubėjo patrulinio automobilio link ir įsėdo vidun.

Pajutęs Erlo nerimą ir pagalvojęs apie savo vaikus, Bazas pasakė:

— Mes surasime jūsų dukrą, pone Kanasketai.

Erlas nieko neatsakė, tik stebėjosi pro priekinį stiklą į tamsą.

*2016 m., spalio 27 d., ketvirtadienis
Sietlas, Vašingtono valstija*

Treisė Krosvait kaip tik ištuštino visas kulkas, likusias keturiasdešimto kalibro „Glock“ pistoleto dėtuovėje — šeši šūviai iš penkiolikos metrų per mažiau nei dešimt sekundžių, — kai su skambo jos mobilusis telefonas. Įkišusi ginklą į dėklą, nusismaukė ausų apsaugą ir pažvelgė, kas skambina. Trys jos mokiniai išsižioję iš nuostabos spoksojo į taikinį. Visos kulkos pataikė į centrą mažiausio skersmens apskritime.

— Turiu atsiliepti, — pasakė detektyvė, paėjo į šalį ir tarė: — Pasakyk, kad skambini, nes pasiilgai manęs.

— Tu tikriausiai pritrauki žmogžudystes, — pareiškė jos seržantas Bilis Viljamsas.

Pastaruuju metu taip ir atrodė. Mat kaskart, kai Treisė ir jos porininkas Kinsingtonas Rouvas budėdavo žmogžudysčių skyriuje, ką nors būtinai nužudydavo.

Bilis paaiškino, kad 17.39 val. dispečerinė sulaukė skambučio pagalbos telefonu 911 ir buvo pranešta apie šaudymą namuose Grinvude. Treisė žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. Apie įvykį pranešta prieš dvidešimt vieną minutę. Ji ieškojo namo apsigyventi Grinvude, vidurinės klasės rajone Sietlo šiaurinėje dalyje, kur vyrauja priemiesčio atmosfera.

— Name gyvena šeima. Vienas žmogus negyvas, — pridūrė Bilis.

— Šeiminis kivrčas?

— Atrodo, kad taip. Teismo medicinos ekspertas ir CSI kriminalistai jau pakeliui.

— Ar pranešei Kinsui?

— Dar ne. Bet Facas ir Delas jau važiuoja.

Vikas Facijus ir Delmas Kastiljanas buvo kiti du Smurtinių nusikaltimų padalinio A komandos nariai. Be to, įvykus žmogžudystei, kaip šiuo atveju, jiems tekdavo pagalbinės komandos vaidmuo, kitaip tariant, prisieidavo padėti atliekant tyrimą, jei tokio prireikdavo. Dauguma buitinių konfliktų baigdavosi visiškai paprastai. Žmona nužudydavo vyrą arba vyras — žmoną.

Treisė nutraukė šaudymo pamoką ir kone išoko į savo 1973 metų laidos „Ford F-150“ saloną. Kelionė į šiaurę I-5 keliu buvo dar sunkesnė nei įprastai ketvirtadienio vakarą. Įveikti maždaug dvidešimt penkių kilometrų atstumą nuo šaudyklos jai prireikė beveik keturiasdešimt penkių minučių.

Pagaliau atvykusi nurodytu adresu, ji išvydo lentelėmis apkalta vienaukštį namą, apšviestą keleto Šiaurės nuovados patrulių ekipažų avariniais žibintais. Palei šaligatvio kraštą stovėjo du furgonai — teismo medicinos eksperto ir CSI kriminalistų — bei greitosios pagalbos automobilis. Be to, nuosavais pikapais ir mikroautobusais suvažiavo didžiulis žiniasklaidos atstovų būrys — šaudynės vidurinės klasės rajonuose, kuriuose daugiausia baltaodžių, visada patekdavo į žinių reportažus. Laimė, virš galvos neskraidė sraigtasparnis, greičiausiai dėl to, kad sniegą pranašaujantys tiršti debesys būtų trukdę filmuoti iš oro. Tačiau šaltis neatbaidė kaimynų. Peržengę šaligatvį, jie išėjo į gatvę ir įsimaišė į žurnalistų būrį už nusikaltimo vietą žyminčios juodos ir geltonos spalvų juostos.

Kinso vairuojamo BMW Treisė kol kas nepastebėjo, nors porininkas gyvena Sietle, iki Grinvudo keliais kilometrais arčiau nei nuo šaudyklos.

— Sveiki, sveiki, susirinko visa gauja, — pravėrusi langą ir parodžiusi savo ženklelį eismą reguliuojančiam pareigūnui pasakė Treisė.

— Sveiki atvykę į vakarėlį, — tarė jis ir mostelėjo, leisdamas įvažiuoti.

Automobilį ji pastatė šalia kriminalistų furgono. Iš policijos radijo stotelių sklido pokalbių nuotrupos. Ji nepajėgė suskaičiuoti, kiek uniformuotų ir civiliniais drabužiais vilkinčių pareigūnų šurmuliavo ant vejos pramaišiu su tyrėjais, mūvinčiais juodomis darbinėmis kelnėmis ir dėvinčiais marškinius su užrašu CSI ant nugaros. Teismo medicinos ekspertas vis dar apžiūrinėjo lavoną viduje. Kol jis nebaigė apžiūros, niekas nieko nesiims.

Treisė pasisveikino su uniformuota pareigūne, laikančia segtuvą su įvykio vietos registracijos žurnalu.

— Treisė, tai jūs sukėlėte šią sumaištį? — pasiteiravo pareigūnė.

Treisė mokė šaudyti daugelį pareigūnių, bet šitos neatpažino. Kita vertus, ne per seniausią ji sučiupo serijinį žudiką, žinomą Kaubojaus pravarde, ir antrą sykį per savo karjerą pelnė Sietlo policijos departamento apdovanojimą „Už narsą“, todėl tapo savotiška įžymybe, ypač tarp jaunesnių pareigūnų.

— Man nuolat taip sako. — Ji užrašė registracijos žurnale savo vardą, pavardę ir atvykimo laiką. — Ar jūs atsakingoji pareigūnė? Moteris žvilgtelėjo į ryškiai raudonas laukujes duris.

— Ne. Atsakingasis pareigūnas viduje su jūsiškiu seržantu.

Treisė apžiūrėjo namą. Jis atrodė gerai prižiūrėtas, neseniai nudažytas, tad tikėtina, jog nekilnojamojo turto rinkoje jo kaina bus didesnė nei trys šimtai penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Veja kvėpėjo ką tik paklota velėna, o vakaro gaisų ir verandos žibintų šviesoje buvo aiškiai matyti neseniai paskleistas medžio žievės mulčius gėlių klombose, kur kerojo tankūs rožių krūmai ir tvirti rododendrai. *Skyrybos*, pagalvojo Treisė. *Jie tvarkė nekilnojamąjį turtą, kad galėtų jį parduoti. Viduje esantis negyvėlis tikrai numuš kainą.*

Ji palypėjo trimis laipteliais ir pasilenkė pralįsdama po raudona nusikaltimo vietą žyminčia juosta, ištiesta per visą įėjimą. Viduje, paprastame, bet gerai sutvarkytame prieškambaryje, Bilis Viljamsas kalbėjosi su uniformuotu pareigūnu. Ant tamsių bambuko grindų, kurios plytėjo tarp dviejų keturkampių kolonų, ski-

riančių svetainę nuo valgomojo ir atviros virtuvės, gulėjo kūgio formos krištolo statulėlė. Sienos atrodė šviežiai dažytos, o pasirinktos spalvos — šviesiai mėlyna ir sodriai žalia — tarsi iš interjero dizaino žurnalo.

Paramedikai rūpinosi tamsiaplauke moterimi, sėdinčia ant tamsiai mėlynos odinės sofas. Ji raukėsi ir baksnojo sau į šonkaulius. Be to, jos galva buvo sutvarstyta, o kairė veido pusė atrodė patinusi, ties lūpų kampučiu raudonavo nedidelė žaizdelė. Treisė įvertino, kad toji moteris bus įpusėjusi penktą dešimtį ar net įkopusi į šeštąją. Šalia jos sėdėjo jaunuolis, išgyvenantis brendimo kančias: į visas puses styrantys plaukai, iš per mažų marškinėlių kyšančios ištįsusios rankos, o iš po apsmukusių darbinių šortų — plonos kaip šakaliai kojos. Jis sėdėjo nuleidęs galvą ir spoksojo į grindis, bet Treisė pastebėjo, kad kairė jo veido pusė išmušta raudonomis dėmėmis. Ir moteris, ir jaunuolis buvo basi.

— Čia Andžela Kolins ir jos sūnus Konoras, — tyliai pratarė Bilis. Jis buvo panašus į aktorių Samuelį L. Džeksoną, — netgi galėjo pasigirti tokia pat barzdele po apatine lūpa ir megztomis vairuotojo kepuraitėmis, kurias mėgo (šiandien dėvėjo languotą). — Jos vyras, su kuriuo buvo išsiskyrusi, guli miegamajame koridoriaus gale su kulka nugaroje.

Treisė pažvelgė į siaurą koridorių, kurio gale esančioje patalpoje sukiojosi keli teismo medicinos eksperto padėjėjai. Tačiau ji teišvydo porą juodų išėiginių batų ir kostiumo kelnes iki pusės šlaunų. Likusią kūno dalį slėpė durų stakta ir siena.

Treisė kryptelėjo galvą link Andželos Kolins.

— Ką ji sako?

— Tvirtina, kad jį nušovė, — tarė Bilis ir linktelėjo pareigūnui. Treisė atsisuko į pareigūną.

— Ji prisipažino?

— Man ir mano porininkui, — pasakė pareigūnas. — Tada paprašė perskaityti jos teises ir atsisdė. Jos advokatas, matyt, jau pakeliui.

— Ji paskambino savo advokatui? — pasiteiravo Treisė.

— Matyt, — tarė pareigūnas.— Girdėjau, kaip kalbėjosi su paramedikais. Sakė, kad vyras trenkė jai tuo daiktu. — Jis parodė į statulėlę ant grindų.

— Bet ar ji konkrečiai pasakė, kad jį nušovė?

— Žinoma. Man ir mano porininkui.

— Ir supažindinote ją su Mirandos teisėmis?

— Ji pasirašė protokolą.

— Kur ginklas? — pasidomėjo Treisė.

Pareigūnas parodė į koridorių.

— Ant lovos. Trisdešimt aštunto kalibro „Colt Defender“.

— Jūs jo nepaėmėte?

— Neprireikė. Ji tiesiog sėdėjo čia ir laukė mūsų, o durys buvo atdaros.

— O ką tas vaikas sako? — paklausė Treisė.

— Nepratarė nė žodžio.

Šiek tiek gaudydamos kvapą, Kinsas pralindo po juosta.

— Labas.

— Kur buvai? — pasidomėjo Bilis, nužvelgdamas Kinso kostiumą ir išeiginius marškinius be kaklaraiščio.

— Atsiprašau. Negirdėjau telefono. Ką turime?

— Atrodo, nieko ypatingo, — atsakė Treisė.

— Būtų gerai, — tarė Kinsas.

Bilis nupasakojo Kinsui situaciją. Tada paliepė:

— Tegul Facas ir Delas pradeda nuo kaimynų, išsiaiškina, gal kas nors ką nors matė ar girdėjo šiandien ar anksčiau. Ir būtinai paimkime pirštų atspaudus nuo to daikto.

Jis parodė į statulėlę.

— Detektyvai? — policijos pareigūnė, pasitikusi Treisę ant šaligatvio, kalbėjo stovėdama anapus raudonos juostos. — Prie gatvės laukia vyriškis, tvirtina, kad yra tos moters advokatas. Prašo leisti su ja pasikalbėti.

— Aš sutvarkysiu, — pasakė Treisė. Pasilenkusi šmurkštelėjo po juosta ir vėl atsidūrė verandoje, bet sustojo pamačiusi prie šaligatvio stovintį advokatą Atiką Berkšyrą. — Prakeikimas.

Daugeliui Kingo apygardos policininkų ir prokurorų teko nemaloniai susidurti su Atiku Berkšyru. Tie, kurie nebuvo susidūrę, tikrai žinojo apie jį. Berkšyras garsėjo kaip advokatas, kuris, jei nekovodavo už tai, kad jo klientai būtų atleisti nuo baudžiamosios atsakomybės, paduodavo policijos departamentą į teismą dėl tų klientų pilietinių teisių pažeidimo arba žiauraus policijos elgesio. Jis iš esmės nulėmė keletą stambių ir plačiai nuskambėjusių bylų baigtį. Sietlo policijos departamente sklandė mitas, kad Berkšyro motina pavadino jį advokato iš filmo „Nežudyk strazdo giesmininko“ vardu, taip pasmerkdamą tapti baudžiamųjų bylų teisininku panašiai, kaip kiti tėvai pasmerkė savo sūnus, pavadintus Vėjais, tapti orų pranešėjais.

— Detektyve Krosvait, — prabilo Berkšyras, Treisei dar nespėjus pasiekti pusiaukelės iki šaligatvio. — Noriu pasikalbėti su savo dukra.

Ši informacija privertė Treisę stabtelėti. Atsigavusi po netikėtumo ji tarė:

— Kurį laiką to nebus, advokate. Jūs tą žinote.

— Liečiau jai nesakyti nė žodžio.

Treisė kilstelėjo rankas delnais į viršų.

— Daugiausia ji tik klausėsi.

— Ką reiškia „daugiausia“?

— Ji patikino nušovusi savo vyrą. Tada paprašė perskaityti jai Mirandos teises.

— Tai nepriimtina.

— Tegul nusprendžia teisėjas.

Treisė neįsivaizdavo, kaip teisėjas galėtų atmesti šį prisipažinimą, nors Andžela Kolins jį išsakė vis dar veikiama sukrečiančio įvykio, todėl tai buvo „susijaudinimo išraiška“. Tad tegul viską aiškinaisi teisininkai.

— O kaipgi Konoras? — pasiteiravo Berkšyras.

— Berniukas? Jis taip pat tyli.

— Norėjau pasakyti, ar galiu jį pamatyti?

— Ne, kol su juo nepasikalbėsime, — pareiškė Treisė.

Teisme Berkšyro buvo lengva nemėgti dėl jo brangių itališkų kostiumų, suvarstomų mokasinų ir nemalonaus elgesio. Jis nuvargindavo prokurorus ir teisėjus, taikydamas kone neetišką ir atstumiančią taktiką, tačiau dar labiau pagarsėjo savo skambiais pasisakymais prieš neteisybę ir išankstinį nusistatymą. Tos šnekos suveikdavo dažniau, nei derėjo, tačiau Berkšyru buvo naudinga savo nesąmones skelbti liberaliems Sietlo gyventojams. Vis dėlto šį vakarą jis atrodė kažkoks pažeidžiamas — mūvėjo džinsais, plaukai sušukuoti bet kaip, o jo dukra ir anūkas tapo nusikaltimo vietos dalimi. Treisei beveik jo pagailo.

— Aš ir jam liečiau su jumis nekalbėti, — pareiškė jis.

Tuomet visas gailėstis išgaravo.

— Vadinasi, tai bus trumpas pokalbis.

Berkšyras sumirkšėjo ir nutaisė jam visiškai nebūdingą veido išraišką.

— Ką darytumėt, jei tai būtų jūsų dukra ir anūkas?

— O ką darytumėt, jei tai būtų jūsų tyrimas ir būtumėt žmogžudysčių skyriaus detektyvas?

Berkšyras linktelėjo.

— Kaip suprantu, jūsų dukra ir žentas išsiskyre, tiesa? — paklausė ji.

— Skyrybų procesas tebevyko.

— Ar jis tapo itin nemalonus?

— Į tai neatsakysiu.

— Naktis bus ilga. Gal jums vertėtų važiuoti namo ir ten palaukti?

— Palauksiu čia.

Treisė paliko jį ant šaligatvio. Netrukus atvyks vyresnysis prokuroras, atstovaujantis Pavojingiausių nusikaltėlių užkardy-

mo projektui, nes PNUP reaguoja į kiekvieną žmogžudystės atvejį Kingo apygardoje. Jis arba ji galės tartis su Berkšyru.

Kinsas grįžo iš miegamojo.

— Kalbėjaisi su advokatu?

— Atikas Berkšyras, — tarė ji.

— Velnias.

— Tai dar ne viskas. Andžela Kolins — jo dukra.

— Eik jau, — nusistebėjo Bilis.

— Kaip suprantu, mūsų paprasta byla staiga tapo gana ypatinga, — pasakė Kinsas.

Tai buvo ilga naktis ir dar ilgesnis rytas. Treisė ir Kinsas iki vėlumos dirbo su Kingo apygardos prokuroru Riku Serabounu, rengdami pažymą tikėtinai priežasčiai nustatyti; dokumente buvo išdėstyti žinomi įrodymai, patvirtinantys, kad Andžela Kolins nušovė savo vyrą ir todėl ją derėtų areštuoti, kol bus pateikti oficialūs baudžiamieji kaltinimai.

Treisė parodė ženklelį ikiteisminio tyrimo pareigūnams ir apėjo metalo detektorių prie įėjimo į Kingo apygardos teismo rūmus Trečiojoje aveniu. Ji rado Kinsą ir Serabouną bestoviniuojančius prie apygardos teismo salės durų. Būtent PNUP prokuroras Serabounas praėjusį vakarą prisistatė įvykio vieton. Be to, jam su Treise ir Kinsu jau yra tekę tirti keletą žmogžudysčių.

Treisė vėlavo, nes naršė po Kingo apygardos aukštesniojo teismo civilines bylas. Ji padavė Serabounui procesinį dokumentą. Prokuroras užsidėjo skaitymo akinius, o Treisė jiems abiem suminėjo svarbiausius dalykus.

— Maždaug prieš tris mėnesius Andžela Kolins pateikė skyrybų prašymą, — pasakė ji. — Ir iš visko sprendžiant, procesas iš pat pradžių buvo nemalonus. Ji tvirtino patyrusi žiaurų elgesį, emocinį ir fizinį smurtą bei kaltino vyrą neištikimybe.

— Toks įspūdis, kad tas skyrybų advokatas mokosi iš jos tėvo, — pareiškė Kinsas.

Vašingtonas garsėjo kaip „skyrybų be kaltės“ valstija. Čia nė vienai proceso šaliai nereikėjo priskirti kaltės. Gyvavo nuomonė, kad tokie kaltinimai yra provokuojantys ir paprastai jais siekiama sugėdinti arba įgyti moralinę persvarą, kai reikia dalytis turtą ar vaikų globą.

— Tarpininkavimas nepavyko. Kitą mėnesį buvo planuojama pradėti teismo procesą, — toliau aiškino Treisė. — Turto aprašas

užima kone tris puslapius. Atrodo, kad jie pešėsi dėl kiekvieno vertingesnio daikto. Atlygiai advokatams pasiglemš didžiąją dalį turto.

— Jau nebe, — pasakė Kinsas.

Pervertęs dokumentą Serabounas vėl grįžo į pirmąjį puslapį.

— Berkšyras teigia, jog tai buvo savigyna. Taigi viską apsunkins.

Kaltinamajam pareiškus apie savigyną, prokurorui tekdavo įrodinėti, kad nužudymas *nebuvo* savigyna, o ne atvirksčiai.

— Bet jeigu ir savigyna, — tarė Kinsas, — kodėl ji su mumis nekalba ir nepasakoja, kas nutiko?

— Tikriausiai todėl, kad užaugo žiūrėdama serialą „Hilo gatvės policininkai“*, o pirmieji žodžiai, kuriuos jai pasakė tėvas, buvo: „Viskas, ką pasakysi, gali būti ir bus panaudota prieš tave teisme“, — leptelėjo Treisė. — Arba ji dangsto tą vaikį.

Jie aptarė galimybę, kad Konoras Kolinsas nušovė savo tėvą ir kad greitą Andželos Kolins prisipažinimą lėmė noras apsaugoti sūnų — tai irgi reikės netrukus išsiaiškinti.

— Sietle vis dar gajus mušamos žmonos sindromas, — tarė Serabounas.

Nors buvo ankstyva popietė, jo veidą jau dengė pavakario barzdos šešėlis, kuris dar labiau pabrėžė nelaimėlio išvaizdą — išryškėjusius maišelius po akimis ir įdubusius skruostus, bet vyriškis nebuvo nutukęs. Facas Serabouną apibūdino kaip „du vandens lašai panašų į Džo Torį“, buvusį „Niujorko jankių“ beisbolo komandos vadybininką.

Treisė gerai pažinojo Serabouną ir neabejojo, kad jis sutiks pristabdyti arklius ir duos jai su Kinsu laiko surinkti įrodymams bei jiems sutvarkyti prieš oficialiai apkaltinant Andželą Kolins arba Konorą Kolinsą; jis neprieštaraudavo bet kokiai įvykių eigai.

* „Hilo gatvės policininkai“ (angl. *Hill Street Blues*) — amerikiečių serialas apie policijos veiklą, rodytas NBC televizijos eteryje 1981–1987 m. Seriale pasakojama apie vienos policijos nuovados, įsikūrusios Hilo gatvėje neįvardytame JAV didmiestyje, darbuotojų tarnybos kasdienybę ir asmeninio gyvenimo peripetijas.

Kingo apygardos prokurorai nemėgdavo pateikti kaltinimų, o paskui užduoti klausimų, be to, tiesiog nepakęsdavo, kai tekdavo atmesti kaltinimus dėl įrodymų trūkumo.

Serabounas nusiėmė akinius ir, užlenkęs kojeles, įsidėjo juos į tamsiai pilko kostiumo kišenę.

— Eime pažiūrėti, ką mums paruošė Berkšyras.

Treisė nusekė paskui Kinsą ir Serabouną į ankštą teismo salę. Žiūrovai ir žiniasklaida užpildė paprastai tuščius suolus galerijoje. Dar daugiau žmonių stovėjo salės gale.

Atikas Berkšyras sėdėjo pirmame suole. Regis, visi užuojautą keliančio tėvo ir senelio bruožai kažkur išnyko. Sidabrinės Berkšyro garbanos buvo nubrauktos nuo kaktos ir vos lietė mėlyno dryžuoto kostiumo švarko apykaklę. Palenkęs galvą, jis susikaupęs kažką spausdino „iPad“ planšetėje. Ant ažuolinio sekretorės stalo krašto stovintis vibruojantis ventiliatorius sukiojosi iš vienos pusės į kitą. Su kiekvienu posūkiu popieriai, prispausti lentele su jos pavarde, suplazdendavo tarsi paukščio sparnai. Advokatų stalų čia nebuvo — advokatai ir jų klientai paprastai per trumpus posėdžius stovėdavo prie tribūnos

14.30 val. teisėja Mira Mejers įžengė į salę iš dešinės, praėjo tarp dviejų stambaus sudėjimo ikiteisminio tyrimo pareigūnų ir greitai atsėdė į savo vietą. Teisėjai už nugaros karojo Amerikos ir žalia Vašingtono valstijos vėliavos. Šiaip jau Mejers būtų puiki kaltinamosios pusės šalininkė, tačiau ji padarė karjerą nagrinėdama smurto artimoje aplinkoje bylas, iškeltas vyrams ir sugyventiniams, todėl Treisė baiminosi, kad dabar pernelyg palankiai vertins numatomą Andželos Kolins savigynos versiją. Mejers nurodė sekretorei pirmiausia paskelbti apie nagrinėjamą bylą, be abejonės, kad šitaip būtų išlaikyta įprasta popietės rutina.

Andžela Kolins įžengė vilkėdama baltą kalėjimo aprangą su užrašu „Griežtai saugoma kalinė“ ant nugaros, o jos rankos buvo prirakintos prie juosmenį juosiančios grandinės. Po apsilankymo

ligoninėje, kur jai trimis dygsniais susiuvo žaizdą galvoje ir padarė žandikaulio bei šonkaulių rentgeno nuotraukas (abiem atvejais lūžių neaptikta), Kolins praleido naktį kalėjime. Pjautinė žaizdelė ties lūpų kampu užsitraukė ir tamsiai pamėlynijo.

Serabounas prisistatė ir apibrėžė savo pareigas. Teisėja Mejers pažvelgė į Berkšyrą, kažką šnabždantį savo dukrai.

— Advokate, ar šią popietę prisijungsite prie mūsų?

Berkšyras atsitiesė.

— Žinoma, jūsų kilnybe. Atikas Berkšyras atstovauja atsakovei Andželai Margaretei Kolins.

Teisėja paėmė dokumentą, o tada užsikišo plaukų sruogą už ausies. Plaukai dailiai krito ant pečių, tokie pat juodi kaip ir mantija, kurią ji vilkėjo.

— Jūsų kilnybe, — prabilo Berkšyras. — Ar galėčiau...

Mejers kilstelėjo ranką, bet nepakėlė akių, pervertė puslapius ir, išdėliojusi juos ant stalo, ėmė skaityti. Tuomet surinko puslapius į krūvelę ir stuktelėjo į stalviršį norėdama išlyginti.

— Perskaičiau procesinį dokumentą. Norite dar ką nors pridurti?

— Taip, jūsų kilnybe, — tarė Berkšyras.

— Pirmiausia valstijos atstovas, — pertraukė Mejers. — Ar dar ką nors norite pridurti?

— Taip, jūsų kilnybe, — atsakė Serabounas. — Valstija sužinojo, kad, be to, kas nurodyta dokumente, atsakovė ir mirusysis dalyvavo vaidingame skyrybų procese, kuris po nepavykusio mėginimo susitarti kitą mėnesį turėjo būti atnaujintas teisme.

Serabounas galėjo papasakoti ir išsamiau, tačiau Treisė žinojo, kad jis nemėgsta, kai jo bylos aptarinėjamos žiniasklaidoje. Berkšyras tokių skrupulų neturėjo.

— Skyrybos, kurias mano klientė inicijavo po daugelį metų trukusio psichologinio ir fizinio smurto, — staiga pagyvėjęs pareiškė Berkšyras. — Ginklą ponja Kolins panaudojo gyvenamojoje vietoje po to, kai mirusysis išsikraustė ir neturėjo jokios teisės ten

būti. Tiesą sakant, ji buvo gavusi teismo nutartį, draudžiančią velioniui su ja bendrauti.

— Štai ir prašom, — sušnibždėjo Kinsas Treisei. — Savigyna. Velionis užpuolė ją pasisukęs nugara.

— Pataupykite argumentus, advokate, — tarė Mejers. — Manau, yra priežastis sulaikyti atsakovę. Norite pasisakyti dėl paleidimo už užstatą ar palauksite, kol bus pateikti kaltinimai?

— Gynyba nori pasisakyti, — pareiškė Berkšyras.

— Valstija prieštarauja užstatui, — įsiterpė Serabounas. — Tai žmogžudystės byla.

— Tai savigynos atvejis, — atrėmė Berkšyras.

Mejers kilstelėjo delną, tarsi sakytų: „Kalbėkite“, ir atsilošė kėdėje.

— Kaip valstija gerai žino, — prabilo Berkšyras, — kiekvienas asmuo Vašingtono valstijoje turi teisę į užstatą. Ponia Kolins nebuvo teista už jokių nusikaltimų ar juo labiau kuo nors apkaltinta. Ji nekalta, kol neįrodyta jos kaltė, ir šiuo atveju galioja nekaltumo prezumpcija. Vieninteliai ginčijami klausimai — ponios Kolins ryšiai su bendruomene, tikimybė, kad ji pabėgs ir kriminalinė praeitis, nuo kurios ir pradėsiu. Atsakovė niekada negavo nė vieno baudos kvito už netinkamą automobilio parkavimą. Ji buvo nepriekaištinga bendruomenės narė. Turi septyniolikmetį sūnų, kuris gyvena kartu, taip pat tėvus, gyvenančius toje pačioje vietovėje. Ir tikrai nesiruošia niekur bėgti. Prašytume teismo paleisti ponią Kolins į laisvę laiduojant užstatu ir įsipareigojant neišvykti.

Mejers pažvelgė į Serabouną.

— Jūsų kilnybe, — tarė tas, — ponias Kolins išigijo pistoletą, kai pora buvo įpusėjusi vaidingų skyrybų procesą, netrukus turėjusį persikelti į teismo salę. Ji prisipažino paskambinusi pagalbos telefonu 911 ir pranešusi, kad nušovė savo vyrą. Taip pat sakė skambinusi savo advokatui. Į namus atvykus pareigūnams, ji dar sykį prisipažino nušovusi savo vyrą ir paprašė perskaityti jai

Mirandos teises. Visa tai įrodo, kad ponias Kolinsas veikė būdama visiškai veiksminga ir galbūt pagal išankstinį sumanymą. Kalbant apie savigyną... ji šovė Timociui Kolinsui į nugarą.

— Ji nusipirko ginklą, nes ilgą laiką patyrė fizinį ir žodinių buvusio vyro smurtą, — pareiškė Berkšyras, nelaukdamas, kol jo paprašys atsakyti. — Atsakė jį patyrė ir tą vakarą, kai buvo šaudoma. O perskaityti Mirandos teises ji paprašė savo advokato nurodymu.

Mejers palinko į priekį. Akivaizdu, ji apsisprendė ir buvo pasirengusi paskelbti verdiktą.

— Nemanau, kad atsakė gali pabėgti, taip pat nemanau, kad kelia grėsmę visuomenei. Jai teks atiduoti savo pasą ir visus turimus ginklus. Atsakovei bus paskirtas namų areštas ir privaloma nešioti stebėjimo apykoję. Užstatas — du milijonai dolerių.

— Ar galiu pasisakyti dėl užstato dydžio? — paklausė Berkšyras.

— Ne.

— Jūsų kilnybe...

— Tai žmogžudystės byla, advokate. Užstatas lieka du milijonai dolerių. Ponia sekretore, skelbkite kitą bylą.

Prieš išeidamas Berkšyras dar akimirka tyliai pasikalbėjo su dukra. Andželą Kolinsą nugabens atgal į kalėjimą, sutvarkys dokumentus, užsegs apykoję ir paleis į laisvę, jei tik ji sukrapštys porą šimtų tūkstančių dolerių ir suras laiduotoją, pasiruošusį padengti skirtumą. Tam tikriausiai prireiks pasirašyti namo įkeitimo sutartį su laiduotoju arba pasiskolinti pinigų iš tėvo.

Iš teismo salės į koridorių Treisė ir Kinsas išėjo paskui Seraboną.

— Turiu dar vieną posėdį. Paskambinsiu jums vėliau, — pasakė prokuroras.

Jam nuėjus, Treisė su Kinsu paliko teismo rūmus. Penktadienio popietę Trečiojoje aveniu jau telkėsi spūstys. Tikėtina, kelionė namo bus varginanti. Jai ir Denui O'Liriui, vyriškiui, su kuriuo su-

sitikinėjo metus, niekaip nepavyks lengvai ištrūkti iš Sietlo ir nukeliauti į nedidelį Stounridžo miestelį pietuose prie Kolumbijos upės.

— Atleisk, kad tave palieku, — tarė Treisė Kinsui, kai jiedu kopė į kalną link Teisingumo centro.

Ji ir Denas turėjo dalyvauti Dženės Almond tėvo laidotuvėse. Dženė buvo vienintelė kita moteris Treisės kurse studijuojant policijos akademijoje.

— Nesijaudink, — nuramino Kinsas. — Facas minėjo, kad pažadėjai pavaišinti jį pietumis, jei pagelbės. Reikėjo tiesiog nupirkti jam automobilį. Būtų pigiau.

Kai tempdami lagaminus Treisė ir Denas įžengė į Stounridžo viešbučio vestibulį, saulė jau buvo nusileidusi. Restoranas ir sodo terasa — uždaryti, o vietoj „kvapą gniaužiančio galingosios Kolumbijos, vingiuojančios tarp kanjono skardžių, vaizdo“, kaip teigiama viešbučio interneto svetainėje, upė labiau priminė didžiausią pasaulyje juodo asfalto greitkelį.

Bent jau kambarys buvo toks romantiškas, kaip ir skelbiama. Maloni naktinės lempos šviesa nuauksino kedro medienos sienas, o iš grotuvo ant naktinio staliuko sklido švelnus džiazas. Denas atitraukė užuolaidą, dengiančią stumdomąsias stiklines duris.

— Kalno nematyti, — pareiškė jis.

Buvo per tamsu ir pernelyg debesuota, kad įžiūrėtum šiaurėje stūksančią snieguotą Adamso kalno viršūnę.

— Gaila, kad neužsisakėme vakarienės, — tarė Treisė.

Denas labai stengėsi parūpinti jiems staliuką viešbučio keturių žvaigždučių restorane. Tačiau rezervavimą teko atšaukti, kai paaiškėjo, kad jiedu niekaip nespės atvykti laiku. Tad sustojo pakeliui ir pavalgė greitmaisčio.

— Bet pagalvok, kiek suvartojome angliavandenių, kuriuos sudeginsime ryte bėgiodami, — pasakė jis nusišypsodamas, bet neįstengdamas visiškai paslėpti nusivylimo.

— Bėgiosime ryte? — paklausė ji.

— Dabar jau teks.

— Kad tave kur. Einu į dušą, — pareiškė Treisė. — Nori drauge?

Denas paėmė nuotolinio valdymo pultelį. Suglumęs nusišypsavo.

— Aš tikrai pavargęs, — prisipažino. — Žinau, kad tu irgi. Siūlau pažiūrėti televizorių ir eiti miegoti. Gerai?

Treisė žinojo, kad vyras pavargęs; Los Andželo teisininkai išvargino jį ginčytinoje byloje dėl asmens sužalojimo, bet ji nerimavo, kad Denas nusiminęs ir dėl to, jog nepavyksta rasti laiko tinkamai pabūti kartu. Jiedu draugavo dar vaikystėje, bet vėliau prarado ryšį, o tuomet Treisė grįžo į jų gimtąjį miestelį Kedrų Giraitę ieškoti atsakymų apie jaunesniąją seserį, dingusią prieš dvidešimt metų. Medžiotojai aptiko Saros palaikus negiliam kape, ir Treisė norėjo, kad žmogui, kaltinamam jos nužudymu, būtų surengtas naujas teismo procesas, nes manė, kad tas vyriškis nekaltas. Ji pasamdė Deną, geriausią advokatą mieste, ir tarp jų užsimezgė romantiški santykiai. Tačiau Treisė gyveno Sietle, už dviejų valandų kelio, ir vos grįžusi namo išitraukė į Kaubojaus medžioklę.

Ji apglėbė Deno kaklą.

— Pyksti?

Jis padėjo nuotolinio valdymo pultelį.

— Jei pykčiau, tai ant tavęs, o aš nepykstu. Tiesiog esu nusivylęs, kad viskas taip susiklostė ir neišėjo pasimėgauti planuotu vakaru.

— Vis dar turime dalį savaitgalio, apie kurią galvojome, — pasiūlė ji.

— Vadinasi, „tu nuprausi man nugarą, o aš — tau“? — tarė jis.

Ji nusišypsojo.

— Pirmiausia priimsi mano pasiūlymą, o paskui vienas iš mūsų apsigręš duše.

Jie taip ir nenuėjo iki dušo, o Denas neatrodė labai nusivylęs, kad neteko pažiūrėti ESPN kanalo. Jiedu tol mylėjosi ant lovos, kol išsekę užmigo susisupę į egiptietiškos medvilnės paklodes.

Bazo Almondo laidotuvės vyko pompastiškai ir iškilmingai, kaip ir dera mirus žmogui, kuris daugiau nei pusę savo gyvenimo dirbo šerifu. Garbės sargyba, sudaryta iš jūrų pėstininkų ir Klitkato apygardos šerifo pavadootojų, stovėjo akmeniniais veidais, apsitačiusi tviskančiomis uniformomis, o rankos baltomis pirštinėmis laikė įsitvėrusios vėliava papuošto karsto rankenėlių. Dženė Almond, pakeitusi tėvą šerifo poste, stovėjo su dviem vyresnėmis seserimis, o tarp jų spraudėsi rankų pirštus sunėrusi motina. Trys sutuoktiniai ir septyni anūakai spietėsi moterims už nugarų.

Kai kurie Treisės kolegų sutuoktiniai nerimavo kaskart, kai tie išeidavo iš namų, bet galiausiai didžiąją daugumą policininkų nugalabydavo ne kulkos ar blogi vyrukai. Juos priveikdavo tos pačios klastingos ligos, kurios kamavo visą žmoniją. Bazą, Teodorą Maiklą Almondą jaunesnįjį, pasiglemžė storosios žarnos vėžys. Jam buvo šešiasdešimt septyneri.

Procesija sustojo prie mūrinių laiptų, vedančių į Šv. Petro katalikų bažnyčią. Laiptais nusileido kunigas ir du mišių patarnautojai, kurių apsiaustai plevėsavo vėjyje. Trijulė pasisveikino su velionio šeimos nariais. Treisė žinojo, kad jie mažai ką teprisimins apie šią dieną, kaip kad ji menkai teprisiminė savo tėvo laidotuves. Ji paėmė Deną už rankos, kai garbės sargybos nariai užsikėlė karstą ant pečių, o du dūdmaišininkai, kadaise išlydėję jos tėvą, užgrojo gedulingą raudą škotų dūdmaišiais ir dabar išlydės Bazą Almondą.

Viešas paminėjimas buvo surengtas Stounridžo vidurinės mokyklos sporto salėje, vieninteliame ganėtinai dideliame miesto pastate, kad tilptų minia atvykusiųjų išreikšti pagarbos. Vėliau šeimos namuose vyko privatus paminėjimas, į kurį Dženė pakvietė

Treisę ir Deną. Vykdami ten, jiedu pravažiavo pro vaismedžių sodus ir plytinčius laukus. Vienintelis atvirą erdvę trikdantis dalykas buvo įspūdingo sporto komplekso, iškilusio virš sutvarkytos futbolo aikštės, statybų aikštelė. Pievoje iškeltas reklaminius stendas bylojo, kad rangovas — bendrovė „Reinoldso statyba“.

141-asis valstijos kelias vingiavo tolyn link kalnų papėdės, o dar po penkių minučių jiedu nuvažiavo nuo asfaltuotos dangos ir pasuko į žvyrkelį, vedantį plačios vejės link. Visa aplinka priminė vaizdą iš Normano Rokvelo paveikslo. Baltomis lentelėmis apkalto dviaukščio sodybos namo kieme, kurį iš dalies gaubė tuopų ir beržų šakų šešėliai, bėgiojo rusvai žalsvomis kelnėmis mūvintys berniukai ir basakojės, išėiginėmis suknelėmis vilkinčios mergaitės; vieni vaikai žaidė su kamuoliu, kiti suposi ant virvinių sūpynių. Namas šlaitiniu stogu puikavosi juodomis langinėmis ir visą fasadą juosiančia veranda su puošniais pilioriais ir baliustradomis. Joje stovintys keli suaugusieji stebėjo vaikus.

Kai Denas pastatė „Chevrolet Tahoe“ greta pusšimčio kitų automobilių, Dženė nusileido verandos laiptais jų pasitikti.

— Tu nepaklydai, — pasakė ji.

— Kaip čia gražu, — pagyrė Treisė.

— Užeiokit vidun.

Dženė supažindino juodu su daugybe žmonių, žinoma, labiau dėl Deno; Treisė su draugės šeima susipažino per Dženės vestuves ir aplankė ją gimus abiem vaikams. Ji ir Denas dar kartą pareiškė užuojautą Dženės motinai, kuri sėdėjo svetainėje ant kėdės ir laikė glėbyje Dženės mažylę Sarą, pavadintą Treisės sesers garbei.

— Sara, pažiūrėk, kas čia, — tarė Dženė.

Pastaruoju metu Treisė nematė mažosios mergaitės. Jos auksinės garbanos siekė pečius, o tarp dviejų priekinių pieninių dantukų švietė tarpelis. Treisė ištiesė rankas, bet Sara smakru įsiremė močiutei į petį ir vogčiomis žvilgčiojo.

— Ar dabar būsi drovi? — Dženė paėmė dukrą ant rankų. — Eik pas tetą Treisę. Eik.

Treisė nusišypsojo ir vėl ištiesė rankas.

— Ar apkabinsi mane?

Sara pažvelgė į Dženę, kuri pritariamai linktelėjo. Tada mergaitė pasilenkė, o Treisė prisitraukė ją prie savęs ir įkvėpė nuostabaus vaikystės aromato.

Sara ištiesė tris putlius pirštukus.

— Man tlys, — pareiškė ji.

— Žinau.

Iš virtuvės įžengė Dženės vyras Nilas, nešinas dviem buteliais alaus.

— Denai, vyrai ruošiasi žaisti vėliavų futbolą su visa ta gauja berniukų ir mergaičių. Įtariu, nelabai trokšti prisidėti prie mūsų. Gal bus lengviau apsispręsti, jei pasakysiu, kad šaldytuvus prigrūstas šalto alaus.

Denas paėmė butelį.

— Tiesiog nukreipk mane tinkama linkme.

— Tik nesusižalok, — perspėjo Treisė.

— Mama, ar gali dar šiek tiek prižiūrėti Sarą? — paklausė Dženė. — Noriu truputį pasikalbėti su Treise.

— Žinoma, galiu, — linktelėjo Ana Almond. — Eikš, mieloji, ir pamyluok močiutę.

Treisė atidavė Sarą močiutei ir nusekė paskui Dženę. Namuose tamsiomis kietmedžio grindimis kabojo senoviniai šviestuvai, stovėjo kuklūs, bet gerai prižiūrėti baldai. Sienas ir židinio atbrailą puošė įrėminti šeimynykščių portretai ir nuotraukos. Dženė nusivedė Treisę į kabinetą namo gale. Erkerinis langas žvelgė į veją, kurioje kaip tik vyko vėliavų futbolo varžybos.

— Šis namas neįtikėtinas, — tarė Treisė.

— Čia viskas daug pigiau nei Sietle, ypač jei kalbėsime apie aštuntąjį dešimtmetį. Be to, mano tėvams šiek tiek pagelbėjo mamos tėvai, — paaiškino Dženė. — Jie nusipirko namą ir obelų sodą, paskui didžiąją dalį sodo pardavė kaimynui. Užaugome tikrai puikioje vietoje, bet dabar nerimaujame, kad čia likusi mama jausis vieniša.

— Ji nesiruošia kraustytis? — Po vyro mirties Treisės motina nenorėjo išvykti iš jų didžiulio namo Kedrų Giraitėje.

— Šiuo metu namai jai teikia paguodą. Su jos seserimi suplanavome dešimties dienų kruizą Reino upe. Daugiau apie ateitį pakalbėsime, kai grįš iš kelionės. Iki tol visi pakaitomis ją prižiūrėsime.

— Jai pasisekė, kad turi tiek daug artimųjų. — Treisė vis dar jautė kaltę dėl to, kad, persikrausčiusi į Sietlą, paliko mamą Kedrų Giraitėje, nors žinojo, kad dėl sielos ramybės privalo išvykti. — Sara jau tokia didelė.

— Šiaip ne taip ištvėrėme baisiuosius dvejus metus. — Dženė nusišypsojo. — Tu tiek daug dėl manęs padarei, Treise. Jei ne tu, tikriausiai vis dar dirbčiau „Costco“ parduotuvėje, niekada nebūčiau sutikusi Nilo, neturėčiau nei Trėjaus, nei Saros.

Kai Treisė ir Dženė susipažino policijos akademijoje, Dženė buvo vos dvidešimties, jauna, veržli moteris, norinti sekti tėvo pėdomis, bet turinti mažai šansų baigti mokslus. Kamuojama namų ilgesio ir prislėgta darbo krūvio, Dženė gyveno slegiančiame motelio kambaryje. Treisė įkalbėjo draugę persikelti į jos dviejų kambarių butą ir prisidėti prie Treisės studijų grupės ir mokymų komandos. Dženės rezultatai smarkiai pagerėjo, o Treisė išmokė ją taip šaudyti, kad išlaikytų kvalifikacinį egzaminą.

— Ir taip būtum radusi savo kelią. Tiesą sakant, tu jį *radai*.

Dženė atsirėmė į rašomąjį stalą, akivaizdžiai emociškai išsekusi po kelių prailgusių dienų.

— Pasiilgsiu tėčio. Marija ir Sofija irgi neteko tėvo, tačiau aš praradau patarėją ir draugą. Pirmosios dienos biure be jo buvo sunkios.

— Tau viskas pavyks, Džene.

— Denas atrodo mielas. Kaip manai, ar jis tas vienintelis?

Treisė gūžtelėjo pečiais.

— Norėčiau taip manyti, — tarė ji, — tačiau metai pasitaikė išties beprotiški. Bent jau jis manęs nepaliko.

— Juokauji? Jis tave įsimylėjęs. Atvyko į tavo draugės, kurios apskritai nėra matęs, tėvo laidotuves. Tai tikra meilė.

— Tikiuosi, kad taip, — linktelėjo ji.

Dženė nužingsniavo už stalo.

— Tiesą sakant, tave čia pasikviesdama, turėjau slaptą motyvą. Noriu kai ką su tavimi aptarti. Suprantu, kad laikas ne itin tinkamas, bet pamaniau, jog turėčiau tai padaryti dabar, antraip niekada neišdrįsiu.

Iš stalčiaus ji ištraukė kone penkiolikos centimetrų storio rudą teisinę bylą ir padėjo ant stalo.

— Kas čia? — paklausė Treisė.

— Neištirta byla, — atsakė Dženė, bet staiga susizgribo. — Na, ne visai taip. Viskas sudėtingiau. Tai pirmoji byla, kurią mano tėtis tyrė būdamas šerifo pavaduotoju. Tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimt šeštaisiais. Aš dar nebuvau gimusi, tačiau dauguma čia užaugusių žmonių girdėjo apie Kimi Kanasket.

— Kas ji tokia? — pasidomėjo Treisė.

— Vietos mokyklos abiturientė, kuri vieną vakarą pradingo eidama namo. Mano tėvas nuvyko į iškvietimą.

*

1976 m. lapkričio 6 d., šeštadienis

Bazas Almondas ir Erlas Kanasketas pėsčiomis įveikė įprastą Kimi kelią nuo užkandinės iki namų. Tai nebuvo lengva. Bazas neprisiminė, kad kada būtų pasitaikiusi tokia tamsi naktis. Paskui pradėjo snigti — didžiuliais sunkiais kąsniais, kurie lipo prie medžių šakų ir netrukus užklojo žemę.

Net su žibintuvėliais jie neaptiko jokių matomų Kimi žymių — nei pėdsakų, nei numestos rankinės, nei drabužių. Dingusios merginos — nė ženklų, tad su kiekviena minute Bazas vis labiau gailėjosi pasakęs Erlui, jog ją suras.

Po valandos jis parvežė Erlą namo, kur ir toliau knibždėte knibždėjo pagelbėti norinčių žmonių. Skambučiai Kimi draugams irgi nieko nedavė. Bazas nuvažiavo į Hjusumą, nedidelį gyvenamųjų namų ir pramoninių pastatų kompleksą, išsidėsčiusį abipus Baltosios Lašišos upės vingio, pasikalbėti su Tomiu Muru, buvusiu Kimi vaikinu. Duris atidarė šortais ir marškinėliais vilkintis Muro kambario kaimynas Viljamas Koksas. Nepaisant vėlyvo meto, neatrodė, kad būtų miegojęs. Koksas papasakojo, kad Muras grįžo namo apie vidurnaktį, bet vėl išėjo, sužinojęs, kad jo ieško Elanas Kanasketas su būriu vyrų, — kai kurie iš jų buvo ginkluoti. Koksas pareiškė nežinantis, kur išvažiavo Muras, tačiau prisiminė, kad anksčiau tą vakarą jis buvo pasimatyme. Jei Kimi Kanasket neseniai išsiskyrė su Tomiu Muru, tai vargu ar jis dėl to labai krintosi.

Bazas grįžo į šerifo būstinę Goldendeile po ketvirtos, kai iki aušros dar buvo likusios kelios valandos, o sniegas ir toliau nesiliovė kristi. Pavaduotojas privalėjo užpildyti reikiamus dokumentus apie dingusį asmenį ir supažindinti seržantą su susiklosčiusia padėtimi, kad šis informuotų dienos pamainą. Baigęs darbą, Bazas nenoromis išvažiavo namo išleisti Anos, kuri net artėjant gimdymo terminui vis dar dirbo rytinėje pamainoje ligoninėje. Jiems reikėjo pinigų, nes laukė šeimos pagausėjimo.

Telefonas suskambo, kai Bazas tvarkydamasis po pietų ėmėsi rengti Mariją ir Sofiją žieminiams drabužiais. Buvo pažadėjęs išvesti jas į lauką, nes prisnigo tiek, kad tikrai išeis sulipdyti neblogą sniego senį. Dukrų nusivylimui, žaidimus lauke teko atidėti. Bazas pasisodino mergaites ant galinės „Chevrolet Suburban“ sėdynės ir nuvežė pas netoliese gyvenančią Margaretę O'Moli. Trisdešimt penkerius metus išdirbusi pirmokėlių mokytoja, O'Moli išėjo į pensiją ir visada džiaugdavosi pasitaikius progai prižiūrėti Bazo mergaites.

— O kaipgi sniego senis, tėti? — paklausė Sofija.

— Nulipdysime jį vėliau, mieloji, — patikino Bazas, nors giliai širdyje jautė, kad tai dar vienas pažadas, kurio greičiausiai nepavyks ištesėti.

— Užeikite, mergaitės, — paragino Margaretė O'Moli, kviesdama jas į vidų. — Man kaip tik reikia poros pagalbininkių šokoladiniams sausainiams kepti.

Pasiūlymas mergaitėms patiko, tad sniego senį jos netrukus pamiršo.

Palikęs dukras pas poniją O'Moli, Bazas skubiai nuvažiavo į Stounridžą, kuris atrodė kaip miestas vaiduoklis. Šaligatviais niekas nevaikščiojo, o aikštelėse prie parduotuvių beveik nebuvo automobilių. „Stounridžo kavinė“ buvo uždaryta. Taip pat ir picerija, alinė, gėlių parduotuvė, kirpykla bei ūkinių prekių krautuvė. Beveik visų jų languose kabojo savadarbiai užrašai „Pirmyn, „Raudonieji plėšikai!“ ir „Valstijos čempionatas!“. Vietiniame laikraštyje Bazas buvo kažką skaitęs, kad vidurinės mokyklos futbolo komanda pirmą kartą istorijoje žais valstijos futbolo čempionate, ir ėmė nerimauti, jog vaistinė irgi bus uždaryta, bet, laimei, ji dirbo. Jis nuskubėjo į vidų, nusipirko „Kodak Instamatic“ fotoaparata ir keturis ritinėlius juostos, o tada išvažiavo iš miestelio 141-uoju valstijos keliu.

Pasuko į kairę ir patraukė Šiaurvakarių ežero keliu, nusileido nuo kalvos ir, sumažinęs greitį, sustojo ant siauro betoninio tilto per Baltosios lašišos upę. Šiaurės Vakarų parko žvyruotoje aikštelėje grūdosi Paieškos ir gelbėjimo tarnybos automobiliai, taip pat dvi ugniagesių mašinos, Klikitato apygardos šerifo automobilis ir mėlynai bei baltai dažyta Stounridžo policijos mašina. Vyrų žieminiams drabužiais, su vandenbridžiais ir guminiams batais darbuosi palei upės krantą.

Bazas sustojo prie ugniagesių automobilių. Snigti liovėsi, bet kelių centimetrų sniego sluoksnis dengė žemę, iškylų stalus ir suolus, aplipdė upės pakrantėje augančius medžius ir didesnius riedulius, kyšančius iš pilko vandens. Bazas užsidėjo piloto stiliaus akinius, kad apsaugotų akis nuo ryškių saulės spindulių, prasiveržusių pro debesų maršką. Pavaduotojas Andru Džonsas stovėjo ir

kalbėjosi su Stounridžo policijos pareigūnu, kurio Bazas neatpažino, jų iškvepiamas oras virto baltais kuokštais. Bazas pažinojo daugumą, nors ir ne visus pavaduotojus, tačiau keturis Stounridžo pareigūnus ne taip gerai.

— Girdėjau, kad tu, Bazai, važiavai į iškvietimą, — Džonsas pliaukštelėjo pirštinėtomis rankomis ir susikišo jas po pažastimis. — Velnias, greitai atšalo, apsitaisiusius žvejų drabužiais.

— Ką sako Paieškos ir gelbėjimo tarnyba? — paklausė Bazas. Džonsas mostelėjo į du vyrus prie vieno iškylos stalo.

— Tiedu vyrukai žvejojė pakrantėje. Pamanė išvydę kažką vandenyje, lyg ką įstrigusį tarp nuvirtusio medžio šakų. Jie patraukė pasroviui, norėdami apžiūrėti iš arčiau, bet kad ir kas tai buvo, srovė jį nugramzdino. Jie mano, kad ten kūnas.

Bazas pajuto silpnumą.

— Ar pažįsti juos?

Džonsas papurtė galvą.

— Du vaikinai iš Portlando.

— Ar užrašėi parodymus?

— Ką tik tau perpasakojau. Paieškos ir gelbėjimo tarnyba tiesia trosą per upę, kad turėtų prie ko prisisegti. Upė ne tokia jau srauni, bet akmenys slidūs. Galbūt gelbėtojai žino ką nors daugiau.

Paieškos ir gelbėjimo tarnybos darbuotojai nuvalė sniegą nuo vieno iškylos stalo ir išdėliojo savo įrangą. Du vyriškiai, apsimoję vandenbridžiais ir apsiavę guminius batus, užveržė varžtą ir juo užfiksavo trosą, apvyniotą aplink eglės kamieną. Trosas driekėsi per upę, o aname krante kiti du gelbėtojai irgi panašiai jį sutvirtino.

— Viskas gerai?! — sušuko vienas iš vyrų kitoje upės pusėje.

— Taip! — riktelėjo jo kolega.

Du vyriškiai toje upės pusėje, kur stovėjo Bazas, įjungė rankinę gervę ir tempė trosą tol, kol šis pakibo it lynas trisdešimties centimetrų aukštyje virš pilko vandens. Brisdami į vandenį ir braudamiesi link panirusio medžio, vyrai prisitvirtins prie trosos.

— Ar žinote ką nors daugiau? — pasiteiravo Bazas kažkurio iš paieškos ir gelbėjimo komandos narių, besiruošiančių bristi į upę. Bazas nevilkėjo uniformos ir nepažinojo tų vyrų — jam dar niekad neteko dirbti su Paieškos ir gelbėjimo tarnyba, tad parodė savo ženklelį. — Vakar vakare sulaukiau skambučio apie dingusią merginą.

Jis vylėsi, kad jie neišgirs drebulio balse ar bent jau pamanyt, kad dėl visko kaltas stingdantis šaltis; vylėsi, kad pasakys, jog ten ne lavonas, o tik kuprinė ar drabužis, iškritęs ir nugrimzdęs vasarą per kokį plaukimą plaustu; manė, kad neprireiks važiuoti į Erlo ir Netės Kanasketų namus ir pranešti, kad rado jų dukrą, ir vėl pasigailėjo, kad apskritai kažką jiems prižadėjo.

— Ten tikrai kūnas, — pareiškė gelbėtojas.

Išgirdusi vaikų šūksnius ir klyksmus, Treisė pažvelgė pro erkerinį langą. Denas laikė aplėbęs futbolo kamuolį ir stengėsi išsisukti nuo būrio persekiojančių vaikų. Tokių futbolo varžybų Treisė dar nebuvo mačiusi, tačiau atrodė, kad visiems ištis labai smagu.

— Treise, jei viskas pernelyg asmeniška, tiesiog pasakyk, kad liaučiausi.

Treisė papurtė galvą.

— Viskas gerai, — patikino ji.

Kaip ir Kimi, Sara ketino pradėti mokslus koledže, kai pradingo. Treisė tapo žmogžudysčių skyriaus detektyve iš didelio noro išsiaiškinti, kas nutiko seseriai, ir padėti kitoms į ją panašioms merginoms.

— Skrodimą atlikęs patologas ir prokuroras padarė išvadą, jog tai buvusi savižudybė, — tarė Dženė. — Jie tvirtino, kad Kimi Kanasket nušoko nuo tilto į Baltosios Laišos upę ir nuskendo. Upės slenksčiai ir srovė vargšėlę gana smarkiai aptalžė į uolas. Jai

lūžo kaulai, ant rankų ir krūtinės atsirado kraujosruvų. Tikriausiai būtų nuplukdyta iki pat Kolumbijos upės, bet drabužiai užkibo ant panirusio medžio šakos. Srovė nugramzdino kūną po kamienu.

— Ir buvo padaryta prielaida, kad mergina šitaip pasielgė dėl buvusio vaikino?

— Tomio Muro. Tą vakarą jis atėjo į užkandinę su kita mergina.

— Ką jis pats pasakė?

— Remiantis mano tėčio ataskaita, Muras patvirtino, kad į užkandinę, kurioje dirbo Kimi, jis atsivedė kitą merginą, tačiau tvirtino greitai išėjęs, palydėjęs naująją draugę namo ir patraukęs į savo butą.

— Ar toji mergina patvirtino jo žodžius?

— Daugmaž. Jos parodymai taip pat yra byloje. Ji pareiškė, kad Muras supyko, nes Kimi buvusi šiurkšti, ir netrukus parvežė ją namo.

— Kaip suprasti „šiurkšti“?

— Matyt, elgėsi taip, tarsi jai nė motais.

— Ar kas nors patvirtino, kad Muras grįžo į savo butą?

— Mano tėtis ten nuvažiavo. Muro kambario kaimynas teigė, kad Tomis grįžo namo, bet kai išgirdo, jog pasirodęs Kimi brolio vedamas ginkluotų vyrų būrys jo teiravosi, vėl išėjo.

— Kambario kaimynas žinojo, kur išėjo Muras?

— Ne.

Treisė pervertė bylą.

— Manai, čia kažkas ne taip?

— Manau, tėtis buvo įsitikinęs, jog čia kažkas ne taip.

— Kur radai šią bylą? — pasidomėjo Treisė.

— Čia, tėčio rašomajame stale.

— Kur paprastai saugomos ištirtos bylos?

— Tokia sena byla būtų atsidūrusi kokioje nors valstijos saugykloje. Bet ji niekada nebuvo paskelbta neištirta byla.

— Kaip suprasti?

— Kai ją aptikau, patikrinau mūsų kompiuterinius įrašus biu-
re. Nėra jokio įrašo, kad Kimi Kanasket byla kada nors buvo išsiųs-
ta į saugyklą. Visi duomenys rodo, kad ji buvusi sunaikinta.

— Kada sunaikinta?

— Data nenurodyta.

— Kas ją sunaikino?

— Irgi nerašoma.

— Kokia senų bylų naikinimo praktika?

— Mūsų laikais? Dabar ištirtas žmogžudysčių bylas saugome
net aštuoniasdešimt metų arba tol, kol bylą tyręs detektyvas nu-
sprendžia, kad ją galima sunaikinti.

Panašios politikos laikėsi ir Sietlo policijos departamentas.

— Ar susisiekei su detektyvu, tyrusiu šią bylą? Ar jis leido ją
sunaikinti?

— Jo jau seniai nebėra. Mirė dešimtajame dešimtmetyje.

Treisė mostelėjo į bylą ant stalo.

— Vadinasi, ji yra toji oficiali arba asmeninė, išsaugota tavo
tėvo.

— Aš irgi taip nusprendžiau. O jeigu čia oficialioji byla, tuomet
ją peržiūrėjęs mano tėtis pažymėjo, kad ji sunaikinta arba paskuti-
nis jos ieškojęs asmuo padarė išvadą, kad ji sunaikinta, nes dingusi.

— Bet koku atveju, tavo tėvas ją paėmė.

— Byloje yra kelios pastabos, rodančios, kad jis kartkartėmis
į viską gilinosi. Manau, ši istorija jį slėgė.

Treisė atvertė bylą, kiek atidžiau peržvelgė jos turinį; pusla-
piai buvo pramušti dviem skylutėmis, o viršuje juos laikė segtukas.

— Liudytojų parodymai, koronerio ataskaita, nuotraukos, eski-
zai. — Ji atitraukė ranką ir vėl grįžo prie pirmojo puslapio. — Atrodo,
byla išsami.

— Regis, taip.

— Ar pati ją peržvelgei?

— Šiek tiek.

— Ir ką manai?

— Gimiau netrukus po to, kai dingo Kimi, — pasakė Dženė. — Tuomet mes gyvenome ne Stounridže. Persikraustėme, kai tėtis tapo šerifu. Neprisimenu, kad kada nors būtų apie tai kalbėjęs. Tačiau aš žinojau apie Kimi Kanasket. Visi žinojo. Pamenu, kaip žmonės sakydavo: „Nevaikštinėk vėlai vakare viena. Nutiks kaip Kimi Kanasket.“

— Nori, kad žvilgtelėčiau?

— Dabar teismo ekspertizės kur kas patikimesnės, ir man atrodo, kad vėžys atėmė iš tėčio galimybę užbaigti šį reikalą. Jaučiu, kad esu jam skolinga bent jau atidžiau peržvelgti bylą. Tačiau aš jo dukra. Abejoju, ar pajėgsiu būti objektyvi. Be to, esu išrinkta valdžios atstovė, ir gali tekti atnaujinti bylos tyrimą. Todėl norėčiau gauti nepriklausomą vertinimą, kuriuo pagrįsčiau savo sprendimą. Jei ten nieko tokio nėra, tebūnie. Jei yra... — Dženė gūžtelėjo pečiais.

Pasigirdo dar vienas klyksmas, bet šis skambėjo kur kas verksmingiau. Pažvelgusios pro langą, išvydo ant žemės gulintį verkiantį Trėjų, o greta jo palinkusį ir besistengiantį paguosti Nilą.

— Ar jis susižeidė?

— Tas klyksmas reiškia: „Mes pralaimėjome“, — paaiškino Dženė. — Jis nelinkęs pralaimėti, kaip ir jo tėtis.

— Ir jo mama, — pridūrė Treisė.

Dženė nusišypsojo.

— Tą paveldėjau iš savo tėčio.

— Aš taip pat, — pareiškė Treisė ir paėmė segtuvą.